

Magasinet
stefanus

49. årgang, nr. 2 – mars 2019

MISJON DER ORD KAN VÆRE LIVSFARLIGE

Terrorister ga opp å drepe **3** | Theodora nektet å la seg holde nede **4**
Biskoper urolig for trosfrihetens kår, imponert over modig arbeid i Egypt **6**
Følger Jesus, kaller seg ikke kristen **10** | Tviholder på håpet i Irak **16-17**

stefanus
alliansen

sammen for de forfulgte

'KVINNER ER SÅRBARE, TAR OFTE STØYTEN'

– Hvordan er situasjonen for religiøse minoriteter i India, Saumya Uma?

– Den indiske grunnloven er velutviklet og beskytter trosfrihet. Domstolene har flere ganger beskyttet trosfrihet i nyere tider. Blant annet forsvarte Indias høyesterett i 2018 kvinners trosfrihet og rett til å besøke Sabari-mala-tempelet. I januar 2019 bekreftet Delhi lagrett at en amerikansk doktor hadde rett til å jobbe som frivillig lege i India selv om hans kristne tro var motivasjonen for arbeidet.

– Men er det bare positive tegn?

– Nei. Selv om dette er positive indikasjoner, er ikke India noe unntak fra den globale trenden med økning av religiøs ekstremisme. De

» De religiøse minoritetene i India opplever økende usikkerhet og er mål for vold og diskriminering begått av ikke-statlige aktører og grupper.

Saumya Uma

religiøse minoritetene i India opplever økende usikkerhet og er mål for vold og diskriminering begått av ikke-statlige aktører og grupper.

– Hvordan er forholdet mellom trosfrihet og kvinners rettigheter?

– Kvinner i alle religioner utfordres av mannsdominans, av patriarkatet. Ofte kontrollerer familier og lokalsamfunn kvinners selvbestemmelsesrett, mobilitet, klesvalg og tanke- og ytringsfrihet på bakgrunn av religi-

Saumya Uma

- Indisk jurist og akademiker.
- Har i over 24 år drevet politisk påvirkning og forskning på minoriteter, trosfrihet og kjønn.

øse overbevisninger og sedvaner. I kontekster der religiøse minoritetssamfunn blir marginaliserte, blir kvinnene i slike lokalsamfunn mer sårbare og tar ofte støytten for undertrykkelse.

– En rekke delstater har innført lover mot konvertering. Hvordan slår disse ut?

– Åtte av 24 indiske delstater har innført anti-konverteringslover for å hindre konvertering basert på tvang eller bedrag. Loven krever at enkelte prosesskrav er oppfylt før konvertering, og disse virker avskrekkende. Straffene er mer alvorlige for påstått ulovlig konvertering av kvinner. I tillegg møter unge kvinner i interreligiøse ekteskap som ønsker å konvertere, motstand fra sine familier og lokalsamfunn.

– Hva kan norske myndigheter gjøre for å fremme trosfrihet i India?

– For at vi skal oppnå konkrete resultater i utviklingen av trosfrihet og kvinners rettigheter, er det avgjørende for norske myndigheter at de integrerer et kjønnsperspektiv i alt sitt arbeid for å fremme trosfrihet. De kan gi støtte til sivilsamfunnsorganisasjoner som arbeider med tros- og livssynsfrihet og kvinners rettigheter, blant annet gjennom FN. I tillegg kan problemet også tas opp på bilateralt nivå.

Magasinet
stefanus

Utgiver:
Stefanusalliansen

Adresse:
Trondheimsveien 137,
pb 6603 Rodeløkka,
0502 Oslo

post@stefanus.no
www.stefanus.no

Telefon:
23 40 88 00

Ansv. redaktør:
Ed Brown,
generalsekretær

Redaktør:
Johannes Morken

Redaksjon:
Gisle Skeie,
Thea Haavet,
Birgitte Moe Olsen

Design:
Tyde: Bendik Schøien

Trykk:
Kai Hansen Trykkeri

Forside:
Ingvild T. Solberg,
foto: Ole B. Lysne

Opplag:
16 500

Gavekonto:
3000 14 57922

Stefanusalliansen er en misjons- og menneskerettsorganisasjon med et særskilt fokus på trosfrihet.

Synspunkter i artikler står for forfatteres og intervjuobjekters regning. Stefanusalliansens meninger kommer til uttrykk i artikler skrevet av staben.

Vi følger personopplysningsloven.

Magasinet kommer gratis sju ganger i året.
Bestill abonnement:
Send sms:
MAGASIN til 2377 eller
post@stefanus.no

www.stefanus.no
f/stefanusalliansen
@stefanusalliansen

TERROR, SÅPE OG BØNN

Biskop Thomas sin filosofi er at en ikke skal møte hat med hat, men heller med kjærlighet.

Denne lederartikkelen skrives i Saltets dal (Wadi al-natron), midt mellom Kairo og Alexandria, i Egypt; på Anafora retreatsenter. Lederen av stedet er biskop Thomas, en venn og prosjektpartner av Stefanusalliansen.

Hans bispedømme ligger sør i landet, flere timers kjøretur herfra. Det var der han hadde ønsket å bygge Anafora. Men lokal motstand gjorde at han måtte gi opp. I 20 år i år har Anafora vært i virksomhet her. Biskopen gav ikke opp. Her er en historie om hans visdom og klokskap.

«Det er en stor mobb som kommer til å angripe alle de kristne her og ødelegge kirken!» Den illevarslende beskjeden fikk biskop Thomas en dag fra ledere av lokale moskeer i en landsby i bispedømmet. Det var i etterkant av «den arabiske våren i 2011», da lovløshet var vanlig. En gruppe voldelige islamister planla å angripe etter fredagsbønnen. Moskéledere hadde fått nyss om det. De ønsket å advare sine kristne naboer og hjelpe dem hvis de kunne.

Nei til hat

Biskop Thomas kalte inn både kristne og muslimske ledere for å finne ut hva de skulle gjøre.

De kristne var naturligvis redde. De hadde opplevd vold før, men dette syntes å være mye større. De visste at i det klimaet av frykt som hadde grepet Egypt, ville det være liten vits i å varsle politiet for å stoppe mobben.

Å bevæpne seg selv ble også forkastet. Biskopens filosofi er at en ikke skal møte hat med hat, men heller med kjærlighet. Dette innebar likevel ikke at de kristne måtte la seg bli slått og drept og la kirken bli revet ned. Men hva kunne de få til mot den horden som snart kunne nærme seg?

Såpe og bønn

Biskop Thomas fikk en idé. Han ba alle dra hjem og samle alt de hadde av såpe; oppvaskmiddel, håndsåpe, sjampo osv. Alt skulle så helles på veien som fører fra utkanten av landsbyen til kirken. Deretter skulle de helle vann på veien og så gå til kirken for å vente og be.

» Biskop Thomas er en av mine helter.

Både kristne og muslimske naboer gikk straks hjem og gjorde som biskopen hadde bedt om. De samlet seg så i kirken og ventet. Men angrepet kom aldri. De voldelige islamistene hadde samlet seg utenfor landsbyen og begynt å marsjere mot kirken. Men så begynte de å skli og falle. De slet med å holde seg på beina. Til slutt ga de opp og forlot landsbyen.

En helt

Det er mange våpen som er blitt brukt i krigen mot terror. Mange av dem innebærer våpen som skader og dreper jihadistene, noe som gir opphav til nye jihadister som må hevne sine drepte brødre og søstre. Jeg tviler på at noen vil føle behovet for å hevne noen som har fått en forstuet ankel eller skrappt sine knær etter et fall på en vei dekket av såpe og vann! Biskop Thomas er en av mine helter.

Ed Brown

Generalsekretær

Synspunkter på lederen?
Send dem til ecb@stefanus.no

HO NEKTA Å BLI HALDEN NEDE

Theodora måtte kjempa for å koma vekk frå den fattige landsbyen og den inngrodde førestellinga om kor verdilause jenter er.

TEKST OG FOTO: JOHANNES MORKEN, EGYPT

Theodora ville heller bli nonne enn å bli «lenka fast» i landsbyen.

Theodora var 17 år då ho drog til Anafora, retreat- og undervisningsstaden biskop Thomas har bygt opp, for å gå på kurs som skal hjelpa jenter til å sjå den verdien dei har som jenter.

I den fattige landsbyen heime i Øvre Egypt (i sør) er jenter tradisjonelt sett ned på. Dei har ikkje fått ta særleg utdanning og har måtta godta å bli gift med ein mann foreldra har peika ut.

Biskop Thomas som driv Anafora mellom Kairo og Aleksandria nord i Egypt, har bispedømet sitt i Øvre Egypt, altså sør i Egypt. I bispedømet ser han på nært hald dei gamle førestellingane som held kvinner nede. Det var der Theodora fekk høyra om jentekurs på Anafora.

Lærte å seia nei

For å løfta kvinner til likeverd med mannen har biskop Thomas sett i gang kurs for unge kvinner. Den unge Theodora hadde ein tanke om å bli nonne.

– Eg hadde høyrt at jenter her på Anafora får læra om seg sjølve og om sin eigen verdi og læra å seia nei. I kulturen i Øvre Egypt var det slik at foreldra bestemte alt og jentene skulle seia ja. Her på Anafora lærte eg å seia nei, fortel Theodora.

Vi møter henne som hardtarbeidande og gjestmild nonne på Anafora. Her har ho vore sidan 2007. Rundt oss senkar kveldsmørket seg. Lys blir tende inne og ute mellom dei mange bygga. Til hausten er det 20 år sidan biskop Thomas starta opp i det som den gongen var ørken.

17-åringen Theodora måtte kjempa. Foreldra kom den lange vegen frå landsbyen og henta henne tilbake. Dei var sinte.

– Gråtande blei eg med heim, seier Theodora.
– Korleis kom du deg tilbake hit? Stakk du av heimanfrå?
– Nei. Eg var heime saman med foreldra mine i 15 dagar. Eg bad til Gud om at dei måtte opna augo, og

» Mange jenter i fattige landsbyar føler at dei ikkje har nokon verdi.

Theodora

folk her på Anafora bad. Så snakka eg med foreldra mine. På dag 15 kom dei og sa at dei såg eg var sterk og at det var dette eg ville. Då fekk eg dra hit igjen. No kjem dei på besøk ein gong i året og er svært glade.

«Det største»

På Anafora er Theodora i dag mellom anna ansvarleg for økologisk dyrking av mat – staden driv føregangsarbeid i økologisk matproduksjon. Ho har også ansvar for kursa for fattige gutar som får ein ny sjanse til skulegang, etter at dei har droppa ut for å hjelpa familiane til å få inntekt.

Men jentene har tradisjonelt hatt det langt verre enn gutar, med endå dårlegare utsikter til utdanning. Altfor ofte kjem forteljingar om overgrep.

– Kursa her på Anafora er svært viktige, seier Theodora.

Etter å ha vore på Anafora ei tid, bestemte Theodora seg for at det var her ho ville bli nonne.

– Kva er det største som har skjedd deg her?

– Det var då biskop Thomas, etter at eg var blitt ordinert, kom og spurde om eg ikkje skulle studera på universitetet. Eg tenkte: «Eg? Kva?»

Ho gjekk fire år på universitet og studerte økonomi.

– Kvifor var spørsmålet om universitetsutdanning det største?

– Fordi det forandra heile tankegangen min. Eg fekk eit nytt syn på meg sjølv og menneske rundt meg.

Fekk velja mann

Theodora har fem søstre og to brør.

– Kva har ditt val ført til for familien?

– Dei to yngre søstre mine som ikkje var gift den gongen eg drog hit, fekk lov å velja kven dei ville gifta seg med, og den eine har også teke høgare utdanning. Dei er svært takknemlege for at dei sjølve fekk velja. På grunn av Anafora er kulturen i ferd med å bli endra der eg kjem frå, seier Theodora.

«Dumme»

På Anafora er det Sara Hanna som leier kursa for unge jenter.

– Mange jenter i fattige landsbyar føler at dei ikkje har nokon verdi, mange får høyra foreldra seia at jenter er «dumme». Vi lærer dei kor viktig det er å vera kvinne, kor viktig det er å tru på seg sjølv og korleis dei skal få

uttrykkja seg og når dei skal seia ja og når dei skal seia nei, seier Sara Hanna.

– Kursa varer i ei veke til ti dagar. Somme som kjem kan verken lesa eller skriva. Alle vert oppmoda til å ta utdanning, legg ho til.

Urett og overgrep

Biskop Thomas er tydeleg i boka «I kjærlighetens sirkel», som Eyvind Skeie har skriva: Dersom ei kvinne ikkje får opplæring i handverk eller noko anna, er sjansane små for eit sjølvstendig liv. Ho vil bli heilt avhengig av familien.

Kvinnene risikerer også krenkingar og urett, kanskje også overgrep og vald, fortel biskop Thomas og legg til.

– Lik rett for begge kjønn er difor ei hovudsak på Anafora. Dette er ei sentral oppgåve for ein biskop og andre kyrkjeleiarar.

Unge kvinner som har vore på kurs på Anafora, blir følgde opp i kyrkjene heime i Øvre Egypt.

– Kvinnene må bli fortalde at dei sjølve har eigedomsretten til eige liv og eigen kropp. Dei må bli høyrd og tekne på alvor i samtalar og diskusjonar. I Egypt er det ikkje tvil om at mange kvinner lever som underdanige i eit tilvære som tek frå dei menneskeverdet, seier biskop Thomas.

Theodora tenner lys i kveldsmørket på retreatstaden Anafora.

Biskopene møtte pave Tawadros II.
Foto: Stein Reinertsen

STØTTER EN KJEMPENDE KIRKE

Egyptiske kristne har en tålmodighet som er satt på prøve i århundrer, sier biskop Helga Haugland Byfuglien.

TEKST: JOHANNES MORKEN, EGYPT

Et samlet bispekollegium i Den norske kirke var på studietur til Egypt i januar. Byfuglien sier at situasjonen i Egypt er krevende og at kirken må balansere.

– Relasjonen til myndighetene er viktig og ikke uproblematisk. Samtidig må kirken være tro mot sitt eget, noe som også innebærer ansvar for å fremme og styrke vern om menneskers rettigheter.

Biskopene møtte blant andre kopternes pave Tawadros II, protestantiske kirkeledere og Det egyptiske bibelselskapet. De besøkte også al-Azhar som er sentrum for sunni-islamisk lærdom i den muslimske verden, og storimam Ahmed el-Tayeb, det åndelige overhodet.

Har rom

– Hva er de største utfordringene for kirken i Egypt?

– Kirkens lederskap uttrykte at de har rom for å være kirke, og de uttrykte forståelse for at Egypt nå trenger stabilitet. Samtidig uttrykte ledere både i Den koptisk-ortodokse kirke og i evangelikale kirker håp om en bedre situasjon over tid.

Egypt har Midtøstens største kristne minoritet.

– Vi møtte en kirke med livskraft og som åpenbart betyr noe i samfunnet. Vi så også diakonale prosjekter som inkluderer både kristne og muslimer. Det bygger broer. Men forventningene som er skapt om godkjenning av kirker, er så langt ikke innfridd. I mange lokalmiljøer utsettes kristne for diskriminering og trakassering, og mange steder særlig i sør angripes kirker. Kristne jenter som ikke går med hijab, kan bli kalt « horer ». Trosfriheten i Egypt er begrenset, sier Byfuglien.

Katedral

President al-Sisi åpnet ved starten av den ortodokse julefeiringen en ny katedral i landets nye hovedstad utenfor Kairo.

– Paven uttrykte seg positivt. Men det er grunn til å spørre om en slik katedral vil ha noe særlig å si for landets kristne, sier Byfuglien.

Omskjæring ikke Guds vilje

Møre-biskop Ingeborg Midttømme tok opp spørsmålet om omskjæring av jenter. Hun viste til Etiopia: Med støtte fra Kirkens Nødhjelp laget både det muslimske lederskapet og ortodokse og evangelikale kirkeledere for noen år siden undervisningsopplegg til bruk i sine sammenhenger.

» Trosfriheten i Egypt er begrenset.

Helga Haugland Byfuglien

– De øverste muslimske lederne og de kirkelege lederne fastslo at det ikke finnes belegg i Koranen eller Bibelen for omskjæring av jenter. Dette er bare kulturelt betinget og ikke Guds vilje. I Egypt spurte jeg pave og storimam om noe tilsvarende kan bli gjort. De svarte at de er sammen om « Family House ». Jeg fikk ikke noe konkret svar på spørsmålet mitt. Dersom ikke de øverste religiøse lederne gjør det tydelig at det ikke finnes belegg i Bibelen og Koranen for omskjæring av jenter, har ikke de lokale lederne noen autoritet i ryggen til å si at omskjæring av jenter og andre skadelige praksiser ikke er Guds vilje. Slike praksiser ødelegger i stedet Guds skaperverk, sier Midttømme.

Biskop Thomas inspirerte biskop Helga Haugland Byfuglien. Bak: Biskop Ingeborg Midttømme og assisterende generalsekretær i Stefanusalliansen, Hilde S. Vollebæk.

IMPONERT OVER MODIG ARBEID

På studieturen til Egypt var Den norske kirkes biskoper også på besøk hos to viktige partnere for Stefanusalliansen.

– Det var sterkt å oppleve gudstjenestefeiring på Anafora og å møte så mye omsorg og raushet og glede over at vi kom. Vi møtte flotte medarbeidere med modige visjoner om å endre menneskers liv, sier biskop Helga Haugland Byfuglien.

Biskop Thomas fortalte entusiastisk om de første 20 år på retreatstedet Anafora og undervisningsstedet Anastasia og om nye ideer og visjoner for dette kraftsen-teret for den koptiske minoriteten i Egypt.

Slit for å få kyrkjer

Bygging eller reparasjonar av kyrkjer har alltid måtta godkjennast av sentralmakta i Kairo. Søknader må gjennom eit stort byråkati. Dessutan kan tryggingstenestene nekta kyrkjer ved frykt for lokal motstand.

I september 2016 blei det vedteke ei ny lov som skulle gje mange tusen bygg legal status som kyrkjer. Den skulle også gjera det enklare å få godkjent reparasjonar og å få bygt nye kyrkjer. Men enkelt er det ikkje blitt.

I september 2017 var det kome nær 3800 søknader. Ved utgangen av november i 2018 var berre 508 godkjende, og berre mellombels, dokumenterer Egyptian Initiative for Personal Rights (EIPR). Mange av desse ligg

– Jeg har hørt og lest om livet på Anafora og møtt biskop Thomas i Norge. Men møtet her med levdt liv, biskopen, staben og frivillige gjorde ekstra sterkt inntrykk, sier biskop Ingeborg Midttømme.

Verdighet

I « søppelbyen » i Kairo møtte biskopene Mama Maggie og et imponerende arbeid for barn, unge og mødre.

– Vi hørte også om jenter som utsettes for overgrep. Undervisningen av mødre, slik at de bedre kan beskytte sine barn, var et viktig tiltak, sier Byfuglien.

Biskop Midttømme sier:

– Mennesker settes i stand til å ta hånd om sitt eget liv og ikke bli passive mottakere. Menneskeverdet løftes opp.

dessutan i landsbyar der det stort sett berre bur kristne. Kva vil skje der det er sterk lokal motstand?

Ni kyrkjer som hadde søkt om godkjenning, blei i staden stengde av offentlege organ fordi det blei lokal motstand.

– Føremålet med lova er underminert, skriv EIPR.

LES MEIR PÅ NETTET

På våre nettsider kan du lesa meir og finna lenkjer til ferske rapportar om kyrkjelov-saka.
www.stefanus.no

Andrew Brunson risikerte 35 år i fengsel i Tyrkia, men slapp fri etter to år. Her sammen med sin kone Norine. Foto: Stefanusalliansen

HVA ER SÅ TRUENDE MED KRISTEN MISJON?

I Romerriket var det ikke lov å tilbe andre enn keiseren. I dag møter kristne i flere land forfølgelse fordi de nekter å bøye seg for en politisk hersker.

TEKST: STEFANUSALLIANSEN

Mange av våre partnere som er involvert i misjon, er usynlige for våre støttespillere. Dersom vi forteller deres historier, setter vi deres liv i fare – fordi det er farlig for dem å dele sin tro. Noen er blitt arrestert og bøtelagt, andre er torturert. Mange utfører derfor sitt misjonsarbeid i hemmelighet eller med stor diskresjon.

Mange stater møter kristen misjon med mistenksomhet og i verste fall med åpen fiendskap. Noen negative holdninger til kristendommen skyldes at misjon historisk er blitt likestilt med kolonialisme og imperialism, og noen steder kom i kolonistorenes kjølvann.

Brunsons kamp

Kristen tro sees i dag i en rekke land som inntrengeres religion og som skadelig for lokal kultur og politisk uavhengighet. Folk som har konvertert til kristendommen, anklages ofte for å være politisk upålitelige – som sympatisører eller til og med som spioner for vestlige makter. Et slående eksempel er den amerikanske pastoren Andrew Brunson som fra 2016 til 2018 satt fengslet i Tyrkia, anklaget for å ha forbindelser med terroristorganisasjoner og for militær spionasje for USA. Det Brunson faktisk hadde gjort, var å være menighetsleder i 23 år og å åpne kirkedørene for syriske flyktninger som mange andre ikke tar godt imot.

I flere land i Asia har kristen tro fått fotfeste blant etniske minoritetsfolk som autoritære regimer undertrykker, i frykt for at det blant dem kan finnes krefter med separatistiske ambisjoner. Flere regimer frykter at kristen tro kan styrke et ønske om uavhengighet. En av våre partnere som har bygget menigheter blant minoritetsfolk, har til sammen sittet syv år i fengsel. Han har delt

sin tro og styrket menigheter som lever under tidvis hardt press fra politiet. De vil tilbe Gud sammen og dele troen.

Møte med autoritære

På steder hvor kristne er en lite tolerert minoritet, er misjon også blitt sett på som en potensiell årsak til sosial uro. Statlige myndigheter hevder at misjon, spesielt hvis den fører til konvertering, vil føre til aggresjon blant medlemmer av majoriteten og føre til vold både lokalt og nasjonalt.

Autoritære regimer ser gjerne på kristendommen som en konkurrent og en trussel mot regimenes egen ideologi. Autoritære herskere forsøker ofte å sikre seg full kontroll over borgerne, inkludert deres samvittighet og tro. Mange av disse statene, for eksempel Kina, bruker religion til å sikre kontroll. Derfor får innbyggerne bare lov til å tro slik staten godkjenner. Staten forventer total lojalitet, og ethvert tegn på selvstendige tanker blir undertrykt eller straffet. Kristne som bygger på menneskers egenverdi og som har sin høyeste lojalitet til sin himmelske Fader, er en alvorlig trussel mot et autoritært regime. Spredning av slike ideer er farlig og derfor forbudt.

De første kristne ble forfulgt i Romerriket, der det ikke var lov å tilbe andre enn keiseren. I dag møter kristne i flere land lignende forfølgelse.

Lange straffer

Noen stater har lovverk som forbyr frafall – det vil si at det er forbudt for mennesker å endre religion hvis de tilhører den statlig godkjente utgaven av flertallsreligionen. Siden misjon ofte innebærer kall til omvendelse, forbyr slike lover automatisk enhver misjonsaktivitet rettet mot folk fra flertallsreligionen.

Kristne i Iran utsettes for til dels lange fengselsstraffer for å dele sin tro med muslimske landsmenn. Pastor Yusuf Nadarkhani fra Church of Iran soner en straff på ti års fengsel og to års indre eksil for evangelisering blant muslimer. Pastor Victor Bet Tamraz fra den assyriske pinsekirken i Iran, hans kone og hans sønn er alle blitt dømt til lange fengselsstraffer på grunn av arbeid blant kristne som har konvertert fra islam. De venter på utfallet av ankesakene.

Andre stater setter strenge grenser for misjon. Et godt eksempel er «Yarovaya-loven» som ble vedtatt i Russland i 2016. De sterke begrensningene på misjon kom, påfallende nok, i en pakke med lovparagrafer mot terror. Her er misjon definert som en aktivitet som bare kan utføres av personer med skriftlig fullmakt fra sin kirke eller en annen religiøs organisasjon. Den som blir tatt i å dele sin tro uten tillatelse, kan bli rettsforfulgt og bøtelagt.

«Misjonsaktivitet» er bare tillatt i kirker eller andre religiøse lokaler. Loven forbyr eksplisitt all misjonsaktivitet i private hjem. Alt som går ut over begrensningene,

er straffbart. Mulighetene til å dele sin tro er blitt drastisk redusert. Loven brukes aktivt til å begrense protestantiske kristnes aktivitet, mens den russisk-ortodokse kirke ikke rammes. Denne kirken støtter aktivt Vladimir Putins politikk og er selv meget kritisk til religiøse minoriteter.

Verst har det for øvrig gått ut over Jehovas Vitner, som er forbudt – og et medlem ble i januar dømt til fem års fengsel for «ekstremisme».

» Kristne, med sin tro på menneskers egenverdi og som har sin høyeste lojalitet til sin himmelske Fader, er en alvorlig trussel mot et autoritært regime.

Kristen omsorg truer

En enda mer subtil måte å begrense misjon på, er å forby aktiviteter som kan gi mulighet til å dele evangeliet, for eksempel diakoni. Slik fjernes menighetene fra det offentlige rom, og menneskers mulighet til å vise sin tro i praktisk gjerning tas bort. Dette er en effektiv måte å begrense spredningen av den kristne tro på, siden mange nye troende forteller at deres interesse for kristendommen ble skapt av den omsorg og kjærlighet de opplevde fra kristne.

Til tross for negative holdninger og sterke begrensninger som mange stater prøver å legge på misjon, fortsetter mange kristne å dele sin tro. Noen av dem betaler en veldig høy pris, men når de blir spurt, beklager de ikke sine valg. Utholdenheten til ofte usynlige og navnløse helter er hovedgrunnene til at kirkene i land med undertrykkende regimer, fortsetter å vokse.

Yusuf Nadarkhani soner ti års fengsel i Iran. Her sammen med sine sønner i 2014. Foto: Privat

Han laget en buddhistvennlig bibel. Innpakningen ble tilpasset.

TEKST: STEFANUSALLIANSEN

FØLGER JESUS UTEN Å KALLE SEG KRISTEN

Aung Thet Nyunt gir en buddhistmunk en bibel innbundet i gull og med gullskrift.

I mange land der Stefanusalliansen opererer, vil det å gå i en kirke bli sett på som å svike familie, land og kultur. Mange er tiltrukket av Jesu budskap og livet han levde. De er nysgjerrige, men våger ikke å gå til en kirke. De kulturelle forskjellene er uoverkommelige.

Stefanusalliansen har aldri sendt ut egne misjonærer, men har siden begynnelsen satt seg ned med diskriminerte og forfulgte kristne for å høre deres behov. Det overrasket ofte, for mange var vant med at kristne fra Vesten brakte med seg sin måte å leve ut kristen tro på.

Misjonærer kom ofte ikke bare med evangeliet. Deres måte å leve ut troen på virket fremmed.

«Gi oss bibler»

Misjon bak Jernteppet ble stiftet av idealistiske norske kristne som ble utfordret på forfulgtes vanskelige situasjon i Sovjet og Øst-Europa. De visste lite om hva kristne bak Jernteppet trengte. Svaret var: «Gi oss bibler!» Smugling av bibler og kristen litteratur ble viktig.

Også i dag spør vi: Hvordan kan vi tjene dere for best mulig å nå ut med evangeliet?

I Myanmar ble svaret igjen bibler – ikke til kirkene, men til buddhistmunker. Aung Thet Nyunt, Stefanusalliansens partner, funderte på hvordan han kunne bringe evangeliet til buddhistene. Evangeliet har hatt stor fremgang blant etniske minoriteter. 90 prosent av chin-folket regner seg som kristne. Et klassisk misjonærarbeid har der gitt en levende kirke.

Men majoritetsbefolkningen, burmanerne, er et av de folkeslag som er minst nådd med evangeliet. Bare noen få promille regner seg som kristne. Misjonærene ble sett som fremmede og lite relevante.

Gullskrift

Aung Thet Nyunt begynte å produsere en buddhistvennlig bibel. Det var ikke innholdet som var tilpasset, men innpakningen: Bibelutgaven ble innbundet i skinn, og den fikk gullskrift på forsiden og gullsnitt.

I en pagode i Myanmar er det mye gull. Nå fikk buddhistmunkene en hellig bok som de opplevde som relevant.

Mange kom til tro ved å lese evangeliet. Munkene ville neppe kommet til en kirke for å delta på et alfa-kurs. En sa det slik: «Når jeg leser evangeliet, finner jeg svar på det jeg har søkt etter i buddhismen hele livet.»

Ville en vestlig misjonær oppfattet munkens spørsmål? Neppe. De spørsmålene misjonærer kommer med, er ikke alltid de spørsmålene mottakerne bærer på.

Sluttet å kalle seg kristen

Banpote er en Jesus-etterfølger nord i Thailand. Han var 19 da han ble kristen – og det ble han etter å ha studert Bibelen. Hans mål er å se thai-folket bli Kristi etterfølgere.

– De ønsker ikke å bli kristne, fordi de ikke ønsker å slutte med å være *thai*. Å bli en kristen er å bli en utlending. Da jeg ble kristen, fortalte jeg stolt til andre om min nye tro. Men mine relasjoner begynte å tørke ut. Jeg ble sett på som en utlending eller en ansatt i et utenlandsk firma. Jeg var ikke lenger en av deres egne. Derfor sluttet jeg å kalle meg kristen, i stedet kalte jeg meg en *nybuddhist*. Her i landet er vi født som buddhister. Jesus kan ikke være en fremmed, dersom han skal bli tatt imot av vårt folk. Han må være en thai.

Banpote sier at all religion legger vekt på individets anstrengelser for å oppnå frelse.

– Evangeliet er unntaket – det handler om hva Kristus har gjort for oss. Før han kom, var han et himmelsk vesen og ikke en jøde. Men han ble født inn i en jødisk kultur, som en ny type jøde. I mitt land må Jesus fødes inn i en buddhistkultur. Hva kan så vi gjøre for å ta bort barrieren som hindrer mennesker i å komme til Kristus?

Banpote forteller om en stor evangeliseringskampanje som ble promotert på thailandsk TV. En evangeliseringsbok ble delt ut i fem millioner eksemplarer. Resultat: En halv million mottakere klaget over at de var blitt foreulempet.

– Kristne synes ikke å forstå den stedege kultur. Våre oversettelser av Bibelen viser hvordan det religiøse

» Forfølgelse er mange steder uunngåelig, men noen ganger er forfølgelse et resultat av uklok opptreden.

språket er blitt fullstendig misforstått. Noen spør seg: «når vil vi få en 'buddhist-bibel'?»

Dempe spenninger

Lidelsen er sentral i buddhismen. Når evangeliet formidles, er det viktig å vite at en buddhist ser seg som født til lidelse.

– Derfor sier vi: «Det finnes en som vil hjelpe deg i din lidelse.» Etter en stund kan vi introdusere begrepet «synd». Vi sier at lidelsen kommer av synden, sier Banpote.

Banpote sier at kristendom og frelse gjennom Jesus Kristus ikke nødvendigvis er det samme. Hans bevegelse samler thaier i hjemmene sine, der de kan være Jesu disipler og samtidig bli sett som autentiske thaier av sine naboer.

Banpote er en viktig mentor i vårt misjonsarbeid fordi problemstillingene gjelder både i Sentral-Asia, på Den arabiske halvøy og i andre land.

Stefanusalliansen søker å formidle evangeliet inn i den kulturen mottakerne er, uten at de skal måtte bli fremmede i sin egen kultur. Men vi ønsker å gjøre det uten å kompromittere evangeliet.

Forfølgelse er mange steder uunngåelig, men noen ganger er forfølgelse et resultat av uklok opptreden. Å støtte de forfulgte er også å dempe spenninger.

Fremfor alt handler dette om vårt misjonsoppdrag, å hjelpe lokale troende til å utøve sin tro og formidle evangeliet.

GODHET DER ORD ER FARLIGE

» Å bli sett, verdsatt og behandlet med respekt gjør at mennesker gjenoppdager sin verdighet.

I land der evangelisering er forbudt, er gode gjerninger ofte eneste måten kristne kan formidle evangeliet på.

TEKST: STEFANUSALLIANSEN

Amy Carmichael, en protestantisk misjonær som viet sitt liv til å hjelpe sårbare barn i India, sa: «Man kan gi uten å elske, men man kan ikke elske uten å gi.»

Troen på Gud som elsker betingelsesløst, er en viktig motivasjon for å vise kjærlighet til andre. Mange av våre medkristne forstår at teoretisk kunnskap om Gud ikke har noen makt. Budskapet om Guds kjærlighet og omsorg gir bare mening hvis det kan oppleves i hverdagen.

Helt fra den første kirke har det vært en viktig del av kristentroen å vise omsorg til mennesker som resten av samfunnet har ignorert. Den første kirkehistorien har mange eksempler på at kristne tok vare på foreldreløse, enker, slaver og andre som var blitt marginalisert.

Farløse

Vi finner samme holdning blant en rekke av våre partnere. Aung Thet Nyunt i Myanmar har tjent Gud siden han var 16. Som evangelist har han balansert mellom iveren etter å dele troen og å forholde seg til strenge og rigid tolkede lover, i perioder med risiko for fengsel.

Hans far startet Christian Faith Ministry for å hjelpe pastorer med vanskelige liv, for å hjelpe barn og unge til studier og gi fattige familier arbeid som kunne gi inntekt.

Da den katastrofale syklonen Nargis rammet Myanmar i 2008 og etterlot seg 138 000 døde, gikk Aung Thet Nyint aktivt inn med nødhjelp. Det åpnet dører. Hans tjeneste for Gud handler om både å være evangelist og å hjelpe. Blant annet har han startet et barnehjem som gir fattige barn et verdig liv.

Mamma Maryams bygging av husmenigheter i Irak, kan du lese om på de to neste sidene av Magasinet Stefanus. Hun ble knust av å se hundrevis av farløse sjiamuslimske barn gå gatelangs i Bagdad. Siden mødrene ofte ikke hadde inntekt, gikk barna på leting etter noe å spise. For Mamma Maryam var det umulig å tro på en kjærlig Gud, uten samtidig å forsøke å gjøre livet bedre for barna. I dag har hun ansvar for matpakker til 500 familier.

Foraktede

Resurrection Church Beirut (Oppstandelseskirken i Beirut) bestemte seg for å gi hjelp da syriske flyktninger i hopetall kom til Libanon etter utbruddet av borgerkrigen

i Syria i 2011. Flyktingene – som i dag utgjør halvannen million – ble ikke ønsket velkommen av stat eller folk. Mange i Libanon har fortsatt smertefulle minner fra den syriske okkupasjonen av landet.

Noen møter flyktingene med forakt og klandrer flyktingene for de sosiale og økonomiske problemene i Libanon. Mange politiske stemmer ber flyktingene dra hjem. En rekke kirker ser at deres oppgave blir enda viktigere, siden mange andre aktører begrenses i muligheten til å hjelpe fordi staten vil hindre at flyktingene blir værende.

Nå finnes det kirker i Libanon som avgjort ikke stiller opp. Men Resurrection Church var tidlig ute. Kirken gir matpakker og melke- og bleiepakker til familier med små barn, samt varmeovner, tepper og madrasser som hjelper familiene til å overleve vinteren. Hjelpen gis uavhengig av flyktingenes religiøse bakgrunn.

Verdifulle

Et av spørsmålene våre libanesiske venner har hørt oftest fra flyktingene, er: «Hvorfor hjelper dere oss? Ingen andre synes å bry seg.» Svaret ligger i den kristne overbevisningen om at alle mennesker er skapt i Guds bilde og derfor har egenverdi uavhengig av alder, kjønn, religion, kultur eller sosial status.

For folk som er vant til å bli marginalisert på grunn av lav inntekt og mangel på utdanning, eller fordi de tilhører en etnisk minoritet, er dette overraskende. Å bli sett, verdsatt og behandlet med respekt gjør at mennesker gjenoppdager sin verdighet.

Kristne som selv er en minoritet, vet også at deres naboer observerer dem, og at det mektigste vitnesbyrdet om deres tro er hvordan de behandler mennesker.

Truede

I Libanon er det, i motsetning til andre arabiske land, stor frihet også til å dele sin tro. I land der evangelisering er forbudt, er gode gjerninger ofte eneste måte kristne kan formidle evangeliet på. I mange tilfeller hjelper gode gjerninger dem til å få aksept i lokalsamfunnet – som setter pris på den positive virkningen av kristent nærvær. Noen ganger kan dette gi kristne beskyttelse mot angrep.

En sentralasiatisk misjonær som jobbet i Afghanistan, fikk i 2017 sammen med sin familie et opphold på Josefs Hus – som Stefanusalliansen støtter et sted i Sentral-Asia. Dit kommer mennesker som opplever forfølgelse, for å få en periode med ro og omsorg. Familien er fra muslimsk bakgrunn. Paret ble kristne i ungdomstiden og deler sin tro med muslimer. Ekstremister har lenge truet dem på livet. Misjonæren fortalte meg at et av de mest verdifulle rådene han noen gang fikk, kom fra hans pastor: «Gjør bare gode gjerninger. Hvis en mobb samler seg for å angripe deg, gå ut til dem og spør: 'For hvilken av disse gode gjerninger er du kommet for å straffe meg?''»

For våre partnere er diakonalt arbeid derfor en viktig del av det kristne oppdraget. På steder der muligheten til å dele sin tro er begrenset, er det ofte det mektigste vitnesbyrdet om troen.

Syriske flyktninger i Beirut får utdelt matkuponger hos Resurrection Church Beirut. Foto: Johannes Morken

I private hjem møtes mennesker i bønn og fellesskap.

HUS-GRUPPER GIR NYTT LIVSMOT

– Når vi møtes i husmenigheten, glemmer vi smertene IS og andre ekstremister har påført oss, sier en av de mange som er med i husmenigheter i Irak.

TEKST OG FOTO: THEA ELISABETH HAAVET, ERBIL, IRAK

Mamma Maryam har bygget opp et stort nettverk av husmenigheter.

På vel ti år har Mamma Maryam, Stefanusalliansens partner, startet over 200 husmenigheter i Irak. Etter IS' herjinger i 2014 blomstrer arbeidet som aldri før.

På et hotell i Erbil, hovedstaden i den selvstyrte kurdiske regionen i Nord-Irak, har Mamma Maryam invitert ledere av husmenigheter. Noen har allerede mye erfaring, andre vil lære hvordan de kan starte nye menigheter.

Lina mistet alt da IS angrep og familien måtte flykte fra hjemmet i Bartella, en av de mange kristne landsbyene IS angrep på Ninive-sletta i 2014. Livet som flyktning i eget land har vært hardt, og framtiden er fortsatt usikker.

Da Mamma Maryam inviterte henne til en husmenighet, ga det Lina nytt livsmot. Etter hvert ble hun utfordret til selv å lede en gruppe, og en ny menighet møtes i leiligheten familien leier i den kristne bydelen Ankawa i Erbil.

Husmenigheten har betydd svært mye for Lina.

– I gruppen er vi alle ett. Vi besøker hverandre og har til og med en egen gruppe på kommunikasjonsappen Viber, der vi sender meldinger til hverandre når noen trenger bønn, forteller hun.

Hjemmet i Bartella ble totalødelagt av IS, så familien har ikke noe å dra tilbake til.

– Hvis huset blir bygget opp igjen og sikkerheten blir god, vil vi vurdere å flytte hjem.

Smerte

Alle i gruppene har en historie med smerte. Ved siden av Lina sitter en dame som fikk sitt hjem i den nordirakiske storbyen Mosul totalt ødelagt av IS.

– Vi hjelper hverandre. Når vi møtes, synger og spiser sammen, glemmer vi smerten, forteller Ishtar, som koordinerer mange grupper i Erbil. For fem år siden startet også Ishtar en menighet i sitt eget hjem.

Sammen med mann og barn måtte Ishtar selv flykte fra Iraks hovedstad Bagdad i perioden etter den amerikanske invasjonen i 2003. Familien fikk et trusselbrev fra en terroristgruppe: De måtte betale 50 000 dollar innen en uke, ellers ville huset bli sprengt. Familien flyktet til den kurdiske delen av Irak, som så mange andre kristne fra Bagdad.

Kritikk fra kirker

Mamma Maryam begynte selv med kirkeplanting da hun ble drapstruet av ekstremister og måtte slutte i en lederjobb på et universitet i Bagdad i 2004. I dag er hun leder for godt over to hundre husgrupper, og antallet vokser.

Kirkeledere har kritisert Mamma Maryam for å samle folk i private hjem i stedet for å ta dem med til etablerte kirker.

– Men dette er mennesker som uansett ikke ville gått i en tradisjonell kirke! De liker ikke å gå i kirken, eller de kan ikke komme. Nærmeste kirke er kanskje så langt

unna at de ikke har råd til transport, eller de må passe på syke eller er redde på grunn av bombefaren, forteller Maryam.

En rekke kirker i Bagdad er blitt sprengt etter USA-invasjonen. Mange kristne våger ikke å gå i kirker av den grunn.

Leser Bibelen

Hennes store visjon er at alle skal vite hvem Jesus er, og at de skal lese i Bibelen hver dag.

– Det viktigste vi gjør i gruppene er å lese Bibelen sammen, sier hun.

I motsetning til i en kirke, er det i husgruppene ingen som preker. Hele gruppa leser en bibeltekst flere ganger, og så får alle fem spørsmål å svare på.

– Flere i gruppen gjenforteller bibelhistorien med egne ord. Vi spør også hva de liker og ikke liker ved fortellingen, hva Gud gjør i den og hva vi kan lære av fortellingen.

» En rekke kirker i Bagdad er blitt sprengt etter USA-invasjonen. Mange kristne våger ikke å gå i kirker av den grunn.

Maryam forteller at mange liker denne måten å nærme seg en bibelfortelling, fremfor å høre en preken der bare pastoren får dele sine betraktninger.

Mamma Maryam har team både i Bagdad og i det kurdiske området i nord, og selv reiser hun fram og tilbake mellom hovedstaden og Erbil. Livet hennes er stadig i fare. I Bagdad slår selvmordsbombere stadig til. Flere ganger har hun fått trusler. Men Mamma Maryam gir ikke opp.

Bønn

– Hvordan går dere fram for å starte nye husmenigheter?

– Vi starter alltid med bønn. Vi ber om å finne et nytt hjem der en gruppe kan samles. Vi fokuserer på steder som ligger langt fra kirker. Første gang vi møter noen i et nytt hjem, prøver vi å finne ut hva behovene deres er. Så spør vi om de ønsker at noen skal komme og be med dem og for dem. Første gang ber vi bare, og hvis de ønsker det, avtaler vi å komme tilbake om et par uker. Da tar vi med Bibelen og spør om de ønsker at vi skal lese den med dem. Vi starter med en familie først, og ber dem så invitere venner, naboer og andre, sier Mamma Maryam.

Ishtar som leder en av gruppene, sier: – Mange irakere ønsker å bli bedt for, for de er så trøtte av IS og alle problemene her.

Derfor vokser nettverket av husmenigheter.

HÅP MOT ONDE KREFTER

TEKST: THEA HAAVET, DUHOK, IRAK OG JOHANNES MORKEN

Han forsøker å holde håpet levende i Irak der landets myndigheter ikke vil ta i spørsmålet om hvordan den «djevelske kraften IS» oppstod nett-opp der.

Hele 76 kirker og klostre ble helt eller delvis ødelagt, skadet eller plyndret av terrorbevegelsen IS og andre i den irakiske storbyen Mosul og i de kristne landsbyene på Ninivesletta i Nord-Irak.

Arkemanditt Emanuel Youkhana har beskrevet skadeverket i rapporten «Fleeing ISIS», som handler om situasjonen for kristne på

Ninivesletta i Nord-Irak, vest og sørvest for Mosul, Iraks nest største by, og elva Tigris.

Alt ble tapt

I de kristne landsbyene ble folk fordrevet med trusler og vold. I rapportens beskrivelser kommer de brutale ødeleggelsene av menneskers dagligliv og gudsliv opp for leserens indre øye.

– Alt ble tapt over natta. Hvordan kan du håndtere en slik situasjon uten å ha en tro å holde fast i? Den største kristne byen Karakosh hadde alt en kirke ønsker å ha; erkebiskop, prester, nonner, bibliotek og presteskole. Men over natta måtte erkebiskopen bruke telt til den hellige messe. Hvordan kan du holde ut og ikke kollapse uten en tro? sier Youkhana.

Youkhana laget rapporten for en konferanse om fremtiden for Iraks minoriteter etter IS. Andre laget rapporter om andre minoriteter. IS forsøkte å utrydde jesidiene. Youkhana er levende opptatt av alle minoriteters fremtid.

På flukt to ganger

Han leder hjelpeorganisasjonen Capni – Christian Aid Program Northern Iraq – som Stefanusalliansen har inngått samarbeid med, i første omgang for et år, for å skape arbeidsplasser i en kristen landsby.

Landsbyen ligger like under Mar Mattai-klosteret

» IS er bekjempet militært, men ideologien lever og kan igjen føre til terrorisme.

Emanuel Youkhana

fra år 360 (Magasinet Stefanus 3-2018). Landsbyfolket flyktet først fra hovedstaden Bagdad under forfølgelsene etter den amerikanske invasjonen i 2003. Så måtte de flykte igjen da IS angrep Mosul og Ninivesletta i 2014. IS kom aldri inn i landsbyen, men frontlinjen var noen hundre meter unna – der kurdiske hærstyrker stoppet en rekke IS-forsøk. Husene står, men veiene inn til Mosul er ødelagt, og arbeidsplassene deres der er borte. Derfor er de i en desperat situasjon, og Capni vil hjelpe dem til å bli.

– Vi vil kjempe til det ytterste for å holde håpet levende. Men vi kan ikke klare dette alene.

Avgrunn av mistillit

Iraks regjering har, sier Youkhana, ikke satt inn ressurser for å bygge opp igjen områdene i Nord-Irak. Den har heller ikke løftet en finger for å gjenoppbygge tilliten mellom sunnimuslimer, som IS springer ut av, og minoritetene.

– Så lenge grunnloven, lovverket og skolepensum ikke definerer minoriteter som likeverdige borgere, men bare

som ikke-muslimer, er IS-ideologien høyst levende – i menneskers sinn og i institusjonene. IS er bekjempet militært, men ideologien lever og kan igjen føre til terrorisme, sier Youkhana.

«Djevelsk ideologi lever»

På en konferanse i Wien i fjor snakket Youkhana om de religiøse ledernes ansvar og om behovet for oppgjør med IS-ideologien. Iraks ambassadør var uenig, han sa IS hadde kommet fra Syria.

– Jeg svarte: «Vil du virkelig ha meg til å tro at det bare kom noen firehjulsdrevne biler over grensa og tok kontrollen over Iraks nest største by Mosul og et digert område av Irak?» Det er blitt en kultur her for å si at «vi er de hellige og djevelen kom utenfra». Nei, djevelen – IS-ideologien – lever i institusjonene, i skolepensum og i samfunnet. Det må regjeringen ta et oppgjør med, sier Youkhana og legger til:

– Selvfølgelig er det mange gode stemmer som taler for rettferdighet, og vi har mange allierte. Men det er en lang vei å gå. Jeg pleier å si at Irak en gang vil bli en god modell, men vil det da være kristne tilbake? Jeg frykter at kristendommen ikke vil overleve de neste generasjonene.

Han gleder seg likevel over at Iraks parlament i fjor innførte juledag som offentlig fridag – noe myndighetene i selvstyrte Kurdistan for lengst hadde gjort og Youkhana hadde kjempet for i årevis. Han vil at også jesidiene skal få en slik dag.

Vitner med gjerninger

– Hva er kjernen i Jesu budskap i denne situasjonen?

– Det vi i kirken gjør, sammen med våre partnere, noen av dem ikke-kristne, er å si at det er et lys som kan hjelpe oss. De materielle behovene må dekkes fra ulike kilder. Men vi må bære hverandres byrder og møte utfordringene sammen. Som kristne prøver vi å være et forbilde. Vi søker ikke hevn. Vi prøver å si at vi må lære av det som har skjedd for å hindre at det skjer igjen og prøve å bygge en fremtid sammen, sier Youkhana.

Capni bidrar også til gjenoppbygging i sunnimuslimske landsbyer som har levd med IS og som derfor også kan ha fostret IS. Men også der er mange hjem ødelagt.

– Vi sier: «Vi elsker dere.» Vi kan vitne for mennesker i handling. «så de kan se de gode gjerningene dere gjør og prise deres Far i himmelen». For å introdusere Herren for mennesker, må vi vise hvordan Han selv viste seg for oss – gjennom kjærlighet, nåde, tilgivelse og fred, sier Youkhana.

LES MER PÅ NETTET

På www.stefanus.no kan du lese et intervju med generalsekretær Ed Brown om vår nye satsing i Irak. I neste utgave får du lese mer om noe av vårt nye arbeid.

Emanuel Youkhana og hans kollega Suri, her i en leir for internt fordrevne jesidier i Duhok i den kurdiske regionen i Nord-Irak. Foto: Johannes Morken

Fri fra fengsel

INDONESIA

Ahok, den uskuldig blasfemidømde eks-guvernøren i Jakarta, er sett fri fra fengsel, tre måneder før tida. I 2017 blei han dømt til to års fengsel, skulda for blasfemi. Ahok har bakgrunn som kinesisk kristen og var Indonesia sin mest kjende politiker med etnisk minoritetsbakgrunn. Han var den første ikkje-muslimen som blei guvernør i Jakarta på over 50 år. Stefanusalliansen sende appell for Ahok. www.stefanus.no, 28. januar

Ahok er ute av fengsel etter nesten to år.

Bønnemøte angrepet

INDIA

Et bønnemøte for kvinner ble forstyrret 17. februar, da ekstreme hindunasjonalister angrep et hjem i Vairichetipalayam i delstaten Tamil Nadu. Kvinnene ble truet med nye angrep dersom de kommer sammen for å be igjen. csw.org.uk, 20. februar

Nye konvertittar arresterte

IRAN

15. februar arresterte iransk politi tre nye konvertitter i byen Rasht, melder Middle East Concern. Fem dager før ble pastor Matthias Hagnejad i Church of Iran arrestert i byen Rasht. Ifølge Christian Solidarity Worldwide sine kilder ble han hentet av revolusjonsgarden i kirken, like etter gudstjenesten. De konfiskerte bibler og mobiltelefoner hos en rekke kirkegjengere. Pastoren er siden 2006 blitt arrestert flere ganger.

Konvertitten Sina Moloudian (26) er arrestert

Politiet i Esfahan konfiskerte PC-en og telefonen hans, et kors, Bibelen og annet kristent materiale. Vennene til Sina Moloudian så at han ble dratt ut av huset med blåmerker rundt øynene. Han ble arrestert 23. januar. Flere andre konvertitter er arrestert de siste ukene, etter en arrestasjonsbølge like før jul. www.meconcern.org, 21. februar

Kamal Naamanian, Mohammed Vafada og Shahrooz Eslamdous er fengslet i Iran. Foto: Middle East Concern

Dømt til seks års fengsel

RUSSLAND

En domstol i Oryl i Russland har dømt Dennis Christensen, dansk medlem av Jehovas Vitner, til fengsel i seks år for å organisere en «forbudt ekstremistisk organisasjon». Han er det første Jehovas Vitne som er dømt til fengsel i Russland, som i 2016 innførte forbud mot Jehovas Vitner. www.stefanus.no, 7. februar

Dennis Christensen er dømt.

Modige stemmer i Nigeria

Deler av Nigeria er sterkt preget av polarisering og vold, og religion misbrukes for å forsterke konflikter. Midt oppi dette er det modige stemmer som ønsker å fremme sameksistens og en bedre forståelse for trosfrihet.

Stefanusalliansen har gleden av å støtte en av disse modige stemmene. Institute of Church and Society, under ledelsen av Kolade Fadahunsi, har arrangert to workshops i to ulike deler av landet. De har samlet både kristne ledere, muslimske ledere og ledere fra tradisjonell folketro, sammen med akademikere og noen politikere. De har snakket om hvilke trosfrihetsrelaterte utfordringer de ser i Nigeria i dag og hvilken rolle deltakerne kan spille for å dempe konflikter og fremme trosfrihet.

Utover året skal det holdes to lignende workshops i to andre regioner, før en nasjonal workshop i november. På den nasjonale samlingen skal man samle innspillene som har kommet frem i løpet av året. Målet er å lage «Roadmap to Religious Freedom in Nigeria». I workshopene brukes både et trosfrihetshefte som Stefanusalliansen har produsert, og som er oversatt til en rekke språk, og filmer fra den digitale læringsplattformen som er utviklet av NORFORB, det nordiske nettverket for trosfrihet.

Lager nettkurs i trosfrihet

Gjennom Utenriksdepartementet får Stefanusalliansen og NORFORB, det nordiske tverrkirkelige nettverket for trosfrihet, støtte til blant annet å utvikle læringsressurser med vekt på trosfrihet. Akkurat nå utvikles et nettbasert kurs for de som selv ønsker å holde trosfrihetstreninger for andre.

Kurset gir både en grundig innføring i hva tros- og livssynsfrihet er, og mange konkrete tips til hvordan man holder kurs og hvilke øvelser man kan bruke. Flere av våre partnere har meldt sin interesse for å være med som testere og gi innspill til utkastet. Den første testrunden er allerede avsluttet, og ytterligere to runder gjenstår før kurset lanseres til sommeren.

Ditt engasjement er viktig!**Du kan:****BE**

for mennesker, kirker og partnere. Få bønneemner på e-post eller i Magasinet Stefanus.

PROTESTERE

mot uretten ved å bli appellvenn. Signer med sms, så sender vi et appellbrev i ditt navn. Send sms ROP til 2377 (kr 20,- per appell).

GI

en gave. Støtten fra engasjerte givere er hovedinntektskilden til arbeidet for forfulgte kristne og trosfrihet for alle.

ENGASJERE

din menighet gjennom appelltjeneste, avtale om misjonsprosjekt, gudstjenester og opplegg for barn og ungdom.

LESE

Magasinet Stefanus, som utgis syv ganger i året. Abonnementet er gratis. Bli abonnent – send sms MAGASIN til 2377.

Mer info og påmelding:
www.stefanus.no

GÅTEN OM KORSET
EN PÅSKEKONSERT

TEKSTER: JOSTEIN ØRUM
MUSIKK: GARNESS

28/3 KRISTIANSAND FRIKIRKE
29/3 STORSALEN, OSLO
30/3 HOLMLIA KIRKE, OSLO
31/3 HAMAR FRIKIRKE
2/4 SKJOLD KIRKE, BERGEN
3/4 KNARVIK KIRKE
4/4 STORD KIRKE
5/4 ROSSABØ KIRKE, HAUGESUND
6/4 ÅLGÅRD KIRKE
7/4 LANDVIK KIRKE, GRIMSTAD

GARNESS MED BAND
KOR FRA BIBELSKOLEN I GRIMSTAD

Bill. kr. 345,- (+ avg.). Bli appellvenn og få 100,- kroner i rabatt!
Billetter og informasjon på: TICKETCO.NO

Foto: Øyvind Ganesh Eknes

**Bli appellvenn og få
100,- I RABATT PÅ KONSERTEN!**

Send sms ROP til 2377 og få promokode på sms.
Som appellvenn mottar du én sms-appell i måneden (kr 20,-).
Når du svarer med sms, lager vi et appellbrev som sendes det aktuelle lands myndigheter.

Før jeg skal ta imot et nytt barn, ber jeg alltid Gud om å velsigne fødselen og beskytte mor og barn. Landet vårt trenger disse barna. De er fremtiden!

– Sina, jordmor i Alqosh, Irak

I Irak har antallet kristne sunket dramatisk de siste årene. Derfor betyr det noe ekstra for jordmor Sina å kunne ta imot nye barn fra kristne familier. Det er de som skal vokse opp og skape nytt liv i Irak. Stefanusalliansens nye partner, CAPNI, har støttet Sina slik at hun kunne starte dette tilbudet.

Fødselsklinikken ligger i den kristne landsbyen Alqosh, men er åpen for alle. Spesielt jesidier fra landsbyene omkring kommer til Sina når tiden for fødsel nærmer seg.

Alqosh ligger på Ninivesletta, midt i de tradisjonelle kjerneområdene for den kristne minoriteten i Irak. I åssiden over bygden ligger det kristne klosteret Rabban Hormizd fra 600-tallet. Graven til den bibelske profeten Nahum ligger i nærheten.

Fødselsklinikken og det andre arbeidet Capni gjør er avgjørende for de kristnes tilstedeværelse i Irak – for kristendommens identitet, historie og for det naturlige mangfoldet i Irak.

**Våre trossøsken trenger et levebrød,
barna trenger skoler og kvinnene
trenger å føde trygt.**

Gi ditt bidrag til nytt liv i Irak!

Les mer og gi en gave på giroen vedlagt bladet,
eller benytt kontonr. 3000 14 57922